

Liljen og Dugdraaben

A. W. Schack Von Staffeldt

¹ Fra Solens Afskedssmiil udflød
En Draabe ned i Liljens Skjød
Lig Graad af Engles Længsel;
Da lukkede sig Blomsten brat,
Og Draaben fangen og forladt
Sig fandt i jordisk Fængsel.

² „Velkommen! o velkommen vær!
Nu, Søde, maa du blive her
Hos Liljen, øm og kjælen!
Og hvis du altid elsker mig,
Da skal jeg altid elske dig,
Som Sandsen elsker Sjælen..”

³ „O nei! jeg kan ei blive! nei!
Med Skyerne kun gaer min Vei,
Her tøver jeg kun føie:
Jeg Himmelen afspeile maa,
Beruse mig i Ætherblaa,
Vidt over Jordens Høie.”

⁴ „O Himmelreenheds favre Søn!
Hør en uskyldig Liljes Bøn
Og vær den Ømmes Lykke!
O Perle fra det Hav, som hvalt
Blev gjennemsigtigt rundt om Alt,
Vær Uskylds skjønne Smykke!”

⁵ „Hold op at friste mig, hold op!
Snart maa din natlig lukte Top
For Solen sig oplade;
Da stige Morgenstraaler ned
Og løfte mig til Herlighed
Fra dødelige Blade.”

⁶ Og Solen kom. Med Barnets Iil
Mod længe ventet Faders Smiil,
Flyer Draaben til dens Trone.
Et Øieblik kun Liljen staaer,
Et Suk den drager og forgaaer
Med opløst Bladekrone.

⁷ Men høit til Regnens Farvekrands,
Til Maaneslørets Sølvverglands
Blev Draaben herlig kaaret;
Dog snart i Engles Skaal den flød
Af Andagts Blik i Templets Skjød,
Og blev til Himlen baaret.